Vrchnímu soudu v Olomouci

prostřednictvím

Krajského soudu v Ostravě
Havlíčkovo nábř. č. 34
728 81 Ostrava 1

Ke sp. zn. **KSOS 25 INS 10525 / 2016**
32 ICm 2338/2017 (C27)

V Brně dne 6. 3. 2018

Žalobce: **Ing. Lee Louda**, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, **insolvenční správce dlužníka OKD, a.s.**, IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále také jen „**insolvenční správce**“)

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování **DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář**, Brno, Hlinky 118, PSČ 603 00, datová schránka: mcbpt3u

Digitálně podepsal JUDr. Dušan Dvořák

Žalovaný: **Revírní bratrská pokladna, zdravotní pojišťovna,** IČ: 47673036, se sídlem Michálkovická 108, 710 15 Slezská Ostrava

Odvolání žalobce proti Rozsudku ze dne 31. 1. 2018 č.j. 32 ICm 2338/2017-31

Podepsáno elektronicky
Zasláno datovou schránkou

I.
Úvod

1. Krajský soud v Ostravě rozhodl Rozsudkem ze dne 31. 1. 2018, č. j. 32 ICm 2338/2017-31, který byl žalobci doručen dne 23. 2. 2018 tak, že ve výrocích I. – VIII. zamítl návrhy žalobce, aby soud určil, že poskytnutí specifikovaných peněžitých plnění na účet žalované je vůči věřitelům neúčinné, a aby žalovaná byla povinna zaplatit do majetkové podstaty specifikované částky, a ve výroku IX. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (dále jen „**Rozsudek**“).

2. Žalobce tímto podává **odvolání proti Rozsudku v celém rozsahu** (výrok o nákladech řízení je závislý na výrocích I. – VIII. a samostatně neobstojí) ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen jako „**OSŘ**“), neboť má za to, že Rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení této věci, soud nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem a také dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním.

II.
Rekapitulace

3. Žalobce si nejprve dovoluje shrnout **skutkový stav**, když tento je mezi stranami nesporným:

   i. insolvenční řízení bylo **zahájeno** na návrh Dlužníka dne **3. května 2016**;

   ii. úpadek byl zjištěn usnesením insolvenčního soudu dne 9. května 2016;

   iii. Dlužník dne **19. května 2016** provedl ze svých bankovních účtů (uvedených v článku I. bod 3 žaloby) na účet žalované platby na **pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance** dlužníka za měsíc duben 2016 (dále jen „**Platby**“);

   iv. Platby byly provedeny **z prostředků na účtu Dlužníka** (tvrzení žalobce uvedené v článku I. bod 3 žaloby potvrdila žalovaná při jednání jako nesporná a nesporná tvrzení účastníků vzal následně soud za svá, jak plyne z Rozsudku);

   v. povinnost zaměstnavatele (Dlužníka) zaplatit pojistné vzniká prvním dnem měsíce následujícího po měsíci, za který se pojistné platí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2007, č. j. 3 Ads 63/2003-56), jinými slovy **pohledávka žalované za žalobcem vznikla 1. 5. 2016,** tedy před zahájením insolvenčního řízení vedeného ohledně Dlužníka (ani tuto skutečnost žalovaná nezpochybnila);

   vi. podle § 205 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InsZ**“) platí, že pokud podal návrh dlužník, pak náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníku patřil ke dni zahájení řízení (tedy ke dni 3. 5. 2016).

4. **Lze tedy shrnout, že Dlužník uhradil z majetkové podstaty po zahájení insolvenčního řízení pohledávku žalované, která vznikla před zahájením řízení (a tedy logicky i před úpadkem). Toto jednání zakazuje § 111 odst. 1 InsZ věta poslední – zakazuje dlužníkovi hradit závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení, pokud nestanoví InsZ jinak – tedy hradit je lze pouze v rozsahu a za podmínek stanovených právě InsZ**.

5. Platby nesplňují zákonem stanovené výjimky (§ 111 odst. 2 InsZ), jichž se netýká omezení Dlužníka v nakládání s majetkovou podstatou a jsou tak právními úkony, jež Dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v ustanovení § 111 InsZ.

6. Vzhledem k výše uvedenému má žalobce za to, že Platby jsou v souladu s ustanovením § 111 odst. 3 InsZ vůči věřitelům neúčinné. Žalobce se tak žalobou, o níž Krajský soud v Ostravě

rozhodl Rozsudkem, domáhal v souladu s ustanovením § 235 odst. 2 InsZ určení Plateb jako právních úkonů (jednání) vůči věřitelům Dlužníka neúčinných.

7. Podle ustanovení § 237 odst. 1 InsZ mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch, povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů. V souladu s ustanovením § 239 odst. 4 InsZ náleží veškerá plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty Dlužníka s právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůrčí žalobě vyhověno. V souladu s těmito ustanoveními se žalobce žalobou současně kromě vyslovení neúčinnosti Plateb domáhal rozhodnutí o povinnosti žalované vrátit peněžité plnění, které bylo na základě napadených právních úkonů (Plateb) žalované poskytnuto.

8. Krajský soud v Ostravě však posoudil výše nadepsaný skutkový stav v rozporu s výše shrnutým právním posouzením žalobce, a to s následujícím odůvodněním:

   i. peněžní prostředky na účtu Dlužníka nebyly součástí majetkové podstaty Dlužníka, neboť se jednalo o peněžní prostředky zaměstnanců,

   ii. pohledávka zdravotní pojišťovny představující pojistné hrazené ze mzdy zaměstnanců Dlužníka vznikla pojišťovně za zaměstnanci - jinými slovy – zdravotní pojišťovna je věřitelem zaměstnanců, nikoliv Dlužníka;

   iii. skutkové okolnosti Rozsudků Vrchního soudu v Praze sp. zn. 104 VSPH 791/2016 a sp. zn. 102 VSPH 791/2016 byly údajně rozdílné a ani rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. 29 Cdo 1005/2003, rozhodnutí ze dne 18. 10. 2007, sp. zn. 21 Cdo 1219/2006 nebo rozhodnutí ze dne 10. 11. 2004, sp. zn. 35 Odo 801/2002 nejsou v dané věci aplikovatelné.

9. Jak níže žalobce rozvede, je přesvědčen, že výše uvedený názor Krajského soudu v Ostravě představuje nesprávné právní posouzení věci, a nad to je Rozsudek nepřezkoumatelný, neboť se soud s řadou argumentů žalobce vůbec nevypořádal.

III.
Údajná neaplikovatelnost Rozsudků VS v Praze

10. Krajský soud v Ostravě usoudil, že v Rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 104 VSPH 791/2016 (dále jen „**Rozsudek VS I**“) a v Rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 102 VSPH 853/2016 (dále jen „**Rozsudek VS II**“, Rozsudek VS I a Rozsudek VS II dále společně jen jako „**Rozsudky VS**“) se Vrchní soud v Praze nezabýval charakterem povinnosti hradit veřejné zdravotní pojištění, přestože veřejnoprávní předpisy upravující veřejné zdravotní pojištění jasně rozlišují, kdo je povinen hradit pojistné a konkrétně z jakých prostředků je pojistné hrazeno. Jinými slovy - že se Vrchní soud v Praze v Rozsudku VS I nezabýval tím, zda šlo o pojistné, které je povinen hradit (a rovněž odvádět) za své zaměstnance zaměstnavatel (dále jen „**pojistné za zaměstnavatele**“), či o pojistné, které je povinen hradit zaměstnanec, avšak odvádí jej zaměstnavatel (dále jen „**pojistné za zaměstnance**“). Opak je však pravdou.

11. Na mnoha místech Rozsudku VS I, tak i předcházejícího rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 190 ICm 3284/2015 (dále jen „**Rozsudek MS I**“), je výslovně uvedeno, že jde o dlužné **pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance** dlužníka za měsíc květen 2014. Jde tedy o naprosto totožnou situaci, jako v předmětné žalobě vedené proti žalované.

12. Žalobce cituje stranu 4 posledního odstavec Rozsudku MS I:

*„V daném případě má soud za to, že dlužník plnil dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění **za zaměstnance dlužníka** za měsíc květen 2014 dle zák č. 529/1992 Sb. o pojistném na veřejné zdravotní pojištění v platném znění měl tak splnit povinnost danou zvláštním zákonem dle § 111 odst. 2 INSZ. A to za období květen 2014 tedy před zahájením insolvenčního řízení na dlužníka. Odvádění těchto plateb je navíc běžným hospodařením dlužníka, které nezmenšilo jeho majetkovou podstatu a pokud by dlužník tyto platby neprovedl, **neodvedení pojistného za zaměstnance by bylo porušení § 241 trestního zákona a dlužníkovi by hrozilo trestní stíhání za to čemuž tak dlužník za dané období zabránil.**"*

13. Jak v Rozsudku VS I, tak v Rozsudku MS I je výslovně uvedeno (stejně jako v žalobě v dané věci), že se jednalo o **část pojistného za zaměstnance**. Proto žalobce již v žalobě argumentoval Rozsudkem VS I i odkazem na trestní odpovědnost. Argumentaci o případné trestní odpovědnosti přitom VS v Praze odmítl s tím, že trestní odpovědnost nemá vliv na neúčinnost provedené platby a navíc odkazem na judikaturu NS ČR zpochybnil i to, že by neodvedením v dané situaci mohlo k této trestní odpovědnosti dojít (neboť zaměstnavatel - dlužník - byl v úpadku a musel se řídit pravidly insolvenčního zákona). **Podstatné je, že pokud by se nejednalo o pojistné za zaměstnance, pak by vůbec nebyla trestněprávní argumentace relevantní – nezaplacení pojistného za zaměstnavatele totiž není trestné**.

14. Je třeba si uvědomit, že § 241 trestního zákoníku (Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby) zní takto*: Kdo ve větším rozsahu nesplní jako zaměstnavatel nebo plátce svoji **zákonnou povinnost odvést za zaměstnance** nebo jinou osobu daň, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistné na zdravotní pojištění, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti.*

15. Judikatura NS ČR (např. rozhodnutí č. 30/2001 Sb. rozh. tr.) jasně uvádí, že předpokladem trestní odpovědnosti konkrétní osoby za trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku je, aby **zaměstnavatel svým zaměstnancům z hrubé mzdy skutečně srazil příslušné částky** na povinné odvody, aniž by je dále odvedl.

16. Stejně tak uvádí komentářová literatura*: Ustanovení § 241 odst. 1 se tedy **nevztahuje na tu část pojistného** na sociální zabezpečení (včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) a pojistného **na zdravotní pojištění, které platí v zákonem stanovené výši přímo zaměstnavatel** (organizace či malá organizace) jako poplatník u pojistného na sociální zabezpečení [§ 7 odst. 1 písm. a) zák. č. 589/1992 Sb.] a u pojistného na zdravotní pojištění (§ 9 odst. 2 zák. č. 48/1997 Sb.).*[1]

17. **Jinými slovy – trestní sankce hrozí právě a jen za tu část pojistného, která se odvádí za zaměstnance, která byla sražena z jeho mzdy. Vzhledem ke skutečnosti, že v Rozsudku MS I i Rozsudku VS I bylo případnou trestní odpovědností argumentováno, je tak zřejmé, že Rozsudek VS I se zabýval právě pojistným za zaměstnance.**

18. Další odůvodnění Krajského soudu v Ostravě toho proč Rozsudky VS na věc nedopadají, je naprosto nepřiléhavé – soud rozlišoval, že v případě Rozsudku VS II byl úpadek řešen konkursem a zaměstnancům dlužníka nebyla uhrazena mzda, zatímco v případě Dlužníka je úpadek řešen reorganizací a zaměstnancům mzda uhrazena byla. Mzda a pojistné na zdravotní pojištění jsou pohledávky z odlišných právních titulů, když rovněž jejich prioritní postavení dané InsZ je odlišné. Dle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) InsZ se mzdy

[1] ŠÁMAL, Pavel. § 241 [Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby]. In: ŠÁMAL, Pavel, GŘIVNA, Tomáš, HERCZEG, Jiří, KRATOCHVÍL, Vladimír, PÚRY, František, RIZMAN, Stanislav, ŠÁMALOVÁ, Milada, VÁLKOVÁ, Helena, VANDUCHOVÁ, Marie. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 2442.

uspokojují, bez ohledu na to kdy vznikly, kdykoliv po rozhodnutí o úpadku, zatímco pojistné na veřejné zdravotní pojištění je uspokojováno kdykoliv po rozhodnutí o úpadku jen v případě, že vzniklo po rozhodnutí o úpadku. Není tedy podstatné, zda majetková podstata umožňuje či neumožňuje úhradu pojistného či mzdy – podstatné je, že pojistné vzniklé před rozhodnutím o úpadku být hrazeno (v souladu s ustanovením § 111 InsZ) nemá, zatímco mzdy (v souladu s ustanovením § 169 odst. 1 písm. a)) ano. Rovněž způsob řešení úpadku dlužníka je pro posouzení ne/účinnosti právních úkonů dlužníka naprosto irelevantní, relevantní je pouze hrazení předúpadkových závazků v rozporu s ustanovením § 111 InsZ!

19. Vzhledem k výše uvedenému má tak žalobce nadále za to, že Rozsudek VS I (a obdobně i Rozsudek VS II) se na danou věc plně aplikuje**,** neboť v něm byla řešena naprosto totožná situace, kdy dlužník odvedl po zahájení insolvenčního řízení pojistné za zaměstnance v rozporu s ustanovením § 111 IZ a Vrchní soud v Praze konstatoval, že šlo o neúčinné právní jednání (provedená platba na účet žalované). Rozsudky VS představují ustálenou praxi Vrchního soudu v Praze, tedy o to více se Krajský soud v Ostravě měl s touto problematikou přesvědčivě vypořádat.

20. Podle § 13 občanského zákoníku platí, že každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky. Tohoto práva se však žalobci zjevně nedostalo, když soud v Rozsudku zcela chybně uzavřel, že se VS v Praze nezabýval charakterem povinnosti hradit veřejné pojištění a vysvětlení důvodu odchylky od Rozsudků VS tak zcela ignoroval.

IV.
Peněžní prostředky jako součást majetkové podstaty Dlužníka

21. Krajský soud v Ostravě v Rozsudku odkázal na § 5 zákona č. 592/1992 Sb. o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění (dále jen „**Zákon o pojistném**“), jež zní:

(1) Zaměstnavatel odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance. Současně odvádí i část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho mzdy nebo platu, a to i bez souhlasu zaměstnance.
(2) *Pojistné podle odstavce 1 se platí za jednotlivé kalendářní měsíce a je splatné od 1. do 20. dne následujícího kalendářního měsíce.*

přičemž Krajský soud v Ostravě ustanovení § 5 ZPVZP vykládá tak, že na účet žalované byly vyplaceny „*..prostředky představující pojistné hrazené jednotlivými zaměstnanci ve výši 4,5 % vyměřovacího základu, které bylo strženo zaměstnavatelem ze mzdy zaměstnanců.(...) Peněžní prostředky odvedeny dlužníkem na účet žalované nebyly součástí majetkové podstaty dlužníka, ale jednalo se o peněžní prostředky zaměstnanců.“*

22. Tento názor Krajského soudu v Ostravě – když vzhledem k absenci odůvodnění a absenci vypořádání se s řadou argumentů žalobce (jak je níže rozvedeno), se nedá hovořit o argumentaci - však představuje nesprávné právní posouzení věci.

23. Podstatné pro posouzení dané věci je, zda některý právní předpis stanoví, že uvedené prostředky NEJSOU v majetku a dispozici zaměstnavatele - Dlužníka? **Odpověď je jednoduchá – žádný zákon nic takového nestanoví**. Ani Zákon o pojistném nestanoví, že by nějaká konkrétní část majetku zaměstnavatele přestala k určitému datu být jeho vlastnictvím, resp. že by nebyla součástí majetkové podstaty Dlužníka. Pak by totiž nemusely zdravotní pojišťovny vymáhat „své pohledávky“ po zaměstnavatelích – měly by jasnou část

majetku zaměstnavatele alokovanou pro sebe. Toto však neplatí, zdravotní pojišťovny samozřejmě pohledávky vymáhají.

24. Pro srovnání žalobce odkazuje např. na ustanovení § 37a horního zákona, který výslovně stanoví, že rezervní prostředky umístěné na zvláštním účtu k zajištění vypořádání důlních škod nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty:

    (6) Peněžní prostředky či jiná aktiva umístěná k tíži zvláštního vázaného účtu podle odstavce 5 nesmějí být předmětem zajištění, ***nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty a nepodléhají výkonu rozhodnutí ani exekuci.***

25. Ohledně prostředků k úhradě zdravotního pojištění však takto žádný zákon nestanoví ničeho – není pro ně stanoven jakýkoli zvláštní režim, rozhodně tak nestanoví Zákon o pojistném v ustanovení § 5 odst. 1 (ani jinde).

26. Žalobce opětovně odkazuje na Rozsudek VS I - když se, jak výše rozvedl, právní případy Rozsudky VS řešené shodují s právním případem žalobce v podstatných znacích - kde je výstižně argumentováno takto:

    „V této souvislosti nelze přehlédnout, že právní předpisy ukládají soukromoprávním subjektům řadu finančních (či jiných) povinností a že jistě nebylo úmyslem zákonodárce preferovat bez dalšího všechny závazky dlužníků vůči státu před závazky vůči ostatním věřitelům, neboť to by se podle odvolacího soudu projevilo ***výslovně buď v citovaném ustanovení, nebo v zařazení takových závazků dlužníka mezi přednostní pohledávky****. Ostatně to, že plnění na sociální pojištění a státní politiku zaměstnanosti není považováno za plnění dle zvláštního právního předpisu, plyne i z toho, že insolvenční zákon obsahuje v § 168 InsZ výslovnou úpravu podmínek, za nichž mohou být tyto pohledávky v insolvenčním řízení hrazeny, přičemž při opačném výkladu by tato úprava byla nadbytečná.“*

27. Závěr Krajského soudu obsažený v Rozsudku tak je chybný již v samotném základu, a lze použít následující jednoduchý argument - **taktéž prostředky určené na mzdy (ze kterých se pojistné strhává) jsou totiž až do okamžiku připsání na účet zaměstnance stále a jen majetkem zaměstnavatele.** Zaměstnanec má za zaměstnavatelem přeci pohledávku (na zaplacení mzdy) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek – **s prostředky na bankovním účtu to přece nemá vůbec nic společného!** Stejně tak má zdravotní pojišťovna pohledávku za zaměstnavatelem (od prvního dne měsíce následujícího) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek vůči pojišťovně (žádné peníze či jiný majetek Dlužníka není zákonem alokován k uhrazení této pohledávky).

28. Nelze přece tvrdit, že prostředky na jednom bankovním účtu zaměstnavatele (třeba 1 milion Kč) jsou rozděleny (vlastnicky) mezi různé osoby – tedy pokud mají zaměstnanci nárok na výplatu (např. 400 tis. Kč pro všechny), tak že 600 tis. Kč patří zaměstnavateli a 400 tis. Kč už mu nepatří, ale patří zaměstnancům. Taktový závěr je naprosto absurdní a popírá veškerou judikaturu i právní teorii.

29. **Proto logicky ani peněžní prostředky na stejném účtu, jehož majitelem je Dlužník, nemohou být v jakékoli části (zde ve výši platby na pojistné za zaměstnance) majetkem někoho jiného (např. zaměstnanců či zdravotní pojišťovny)**.

30. Žalobce připomíná, že strany učinily nesporné, že odporované Platby byly učiněny z **bankovního účtu Dlužníka –** takto je tvrzeno v bodu I. odst. 3 žaloby u každé Platby, a tato skutková tvrzení byla ze strany žalované učiněna nespornými.

31. Krajský soud se v Rozsudku vůbec nevypořádal s následující argumentací žalobce:

i. Je třeba zdůraznit, že Platby **nebyly provedeny z prostředků zaměstnanců**, nýbrž z prostředků Dlužníka, jedná se o majetek, který až do provedení Plateb nebyl oddělen z majetkové podstaty Dlužníka.

ii. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné Platby byly uhrazeny z bankovních účtů Dlužníka, je pro posouzení argumentu žalované nezbytné zabývat se rovněž povahou prostředků uložených na bankovních účtech.

Ve svém rozsudku ze dne 10.11.2004, sp.zn. 35 Odo 801/2002, který byl publikován i ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS pod číslem 50/2006, se Nejvyšší soud posouzením peněžních prostředků zabýval, když uvedl: *„Peněžní prostředky na účtu" vedeném peněžním ústavem na základě smlouvy o běžném účtu nebo na základě smlouvy o vkladovém účtu z tohoto pohledu* ***nejsou v majetku majitele účtu, v jehož prospěch byl tento účet zřízen, nýbrž v majetku peněžního ústavu.*** *Oprávnění majitele účtu, spočívající v tom, aby na základě jeho příkazu byly vyplaceny peněžní prostředky z účtu u peněžního ústavu, totiž představuje, jak výše uvedeno, pouze* ***pohledávku z účtu u peněžního ústavu.*** *Jinak řečeno, nejde o „věc", nýbrž o „nárok majitele účtu na výplatu peněžních prostředků z tohoto účtu" (pohledávku z účtu) při splnění sjednaných podmínek. Z výše uvedeného vyplývá mimo jiné to, že je nerozhodné, komu náležely peněžní prostředky uložené na účet (vyjma účelově určených prostředků podle § 310 o. s. ř.),* ***podstatná z tohoto hlediska je jedině skutečnost, kdo je majitelem účtu, neboť jedině on má pohledávku z účtu u peněžního ústavu****."*

iii. K otázce, komu svědčí dispoziční oprávnění k peněžním prostředkům uloženým na běžném účtu, se Nejvyšší soud ČR výstižně vyjádřil i např. ve svém rozsudku ze dne 18.10.2007, sp.zn. 21 Cdo 1219/2006: *„Na základě smlouvy o běžném nebo vkladovém účtu je peněžní ústav povinen přijmout na účet peněžité vklady učiněné majitelem účtu nebo platby uskutečněné v jeho prospěch bez zřetele k tomu, kdo je majitelem peněžních prostředků, které se tímto způsobem na účet ukládají. Při provádění výplat z účtu se* ***peněžní ústav řídí pokyny (event. písemnými příkazy) majitele účtu****; skutečnost, kdo byl majitelem peněžních prostředků uložených na účtu, tu opět není významná. Uzavřením smlouvy vzniká mezi peněžním ústavem a majitelem účtu dvoustranný závazkový právní vztah, který je mimo jiné charakterizován tím, že peněžní ústav je* ***povinen přijímat na účet peněžité vklady nebo platby*** *uskutečněné ve prospěch majitele účtu a ze zůstatku účtu platit úroky, že majitel vkladového účtu je povinen vložit na účet peněžní prostředky a přenechat jejich využití peněžnímu ústavu, že peněžní ústav je* ***povinen*** *podle písemného příkazu majitele běžného účtu nebo při splnění podmínek stanovených ve smlouvě mu* ***vyplatit požadovanou částku nebo uskutečnit jeho jménem platby jím určeným osobám****, že peněžní ústav je povinen po uplynutí sjednané doby nebo po účinnosti výpovědi vyplatit majiteli vkladového účtu uvolněné peněžní prostředky a že peněžní ústav je povinen po zániku smlouvy vyplatit majiteli účtu zůstatek účtu. Za* ***"majitele účtu"*** *je třeba z pohledu ustanovení obchodního zákoníku o běžném a vkladovém účtu považovat* ***osobu, pro kterou peněžní ústav zřídil na základě smlouvy účet****."*

iv. Uhrazením Plateb tak fakticky došlo k tomu, že příslušná banka ze svého majetku poskytla peněžité plnění ve prospěch žalované a Dlužníkova pohledávka za bankou tak byla snížena o výši tohoto plnění. Vzhledem k výše uvedené judikatuře je **majitelem pohledávky vždy osoba, pro kterou banka zřídila příslušný účet na základě smlouvy o běžném účtu.** Nelze tak dovozovat, že „část" pohledávky z účtu Dlužníka za bankou byla v majetku jednotlivých zaměstnanců.

v. Odlišný závěr by však nebyl dán ani v případě, že by byly Platby uhrazeny v hotovosti, když lze odkázat na Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. 29 Odo 1005/2003: *„V právní teorii rovněž není pochyb o tom, že věcí v právním smyslu (a to - v intencích § 119 odst. 1 obč. zák. - věcí movitou) jsou i peníze jako zákonné platidlo. Jde o věci určené druhově (jež se neurčují počtem platidel, nýbrž počtem peněžních jednotek těmito platidly vyjádřených). Myslitelné však je i jednotlivé určení peněz (např. úschova bankovek určených jejich čísly, mince ve sbírce apod.) - srov. k tomu v právní teorii např. Knapp., V. a kol.: Občanské právo hmotné. Svazek L, 1. vydání, Praha, CODEX 1995, str. 146. Stejně tak se ovšem nepochybuje o tom, že ochranu vlastnického práva k penězům proti tomu, kdo je neoprávněně zadržuje, lze vlastníku přiznat, jen jde-li o peníze jednotlivě určitelné (individualizovatelné) a tím, jak jsou označeny, v majetku toho, kdo je vlastníku zadržuje, rozpoznatelné.“* na základě této skutečností Nejvyšší soud ČR dospívá k závěru *„V konkursu vedeném na majetek banky se osoba, která bance svěřila peněžní prostředky za účelem uskutečnění platebního styku, nebo osoba, která bance svěřila peněžní prostředky jako vklad, nemůže domáhat vrácení těchto peněz vylučovací žalobou podle § 19 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, z titulu vlastnického práva; jde o pohledávku, která musí být přihlášena do konkursu postupem podle § 20 a násl. uvedeného zákona.“*

Analogickou interpretací citovaného rozsudku se nezbytně musí dojít k závěru, že ani peněžní prostředky v majetkové podstatě nelze jakkoli dělit, a určovat, že snad část prostředků je ve vlastnictví jiné osoby, když druhově určené věci (peněžní prostředky) nelze v majetku rozpoznat.

32. Krajský soud v Ostravě v Rozsudku toliko konstatuje, že *výše uvedené závěry Nejvyššího soudu jsou z hlediska odpůrčí žaloby irelevantní, neboť v nyní projednávané věci je podstatné, z jakého titulu byly tyto peněžní prostředky odvedeny na učet žalované*. Soud zde vytváří umělou konstrukci, že titul, na základě kterého byly Platby provedeny, vyčleňuje z majetkové podstaty prostředky, jelikož tyto mají představovat peněžní prostředky zaměstnanců, a dle Krajského soudu v Ostravě nelze proto ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu ČR zabývající se povahou peněžních prostředků na účtu Dlužníka zde aplikovat. Taková konstrukce však nemá oporu v žádném právním předpisu.

33. **S ohledem na (veškerou) výše uvedenou argumentaci Žalobce je zřejmé, že peněžní prostředky zaplacené Dlužníkem na účet žalované (Platby) nemohly být peněžními prostředky zaměstnanců (jak dovozuje soud prvního stupně), ale zcela logicky byly součástí majetkové podstaty Dlužníka.**

V.
Pohledávka zdravotní pojišťovny za zaměstnancem

34. Jak již bylo výše uvedeno, Krajský soud v Ostravě v Rozsudku dovodil, že pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance je pohledávkou zdravotní pojišťovny za zaměstnanci Dlužníka, nikoliv pohledávkou zdravotní pojišťovny za Dlužníkem a tedy zaplacením předmětného pojistného nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty Dlužníka a ke zvýhodnění žalované jako věřitele Dlužníka – když není věřitelem Dlužníka, ale zaměstnanců.

35. Tento výklad považuje žalobce za zcela rozporný s obecně přijímaným a judikovaným výkladem povinností (závazků) daných předmětnými veřejnými předpisy (Zákonem o pojistném a zákonem č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů).

36. Tento výklad není opřen o jakékoli ustanovení jakéhokoli právního předpisu – jde o ničím nepodložené tvrzení soudu. Zaměstnanec není dlužníkem pojišťovny, ani ručitelem – takový status a zároveň povinnosti by mu musel zaměstnanci ukládat zákon, a to neukládá.

37. Žalobci není známo jediné rozhodnutí soudů ČR (ani zdravotní pojišťovny), jímž by bylo rozhodnuto o povinnosti zaměstnance hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění zdravotní pojišťovně, tedy rozhodnutí, jež by řešilo žalobu na zaplacení podané ze strany zdravotní pojišťovny vůči zaměstnanci. Toto je však absurdní faktický důsledek výkladu, jež podal Krajský soud v Ostravě v Rozsudku.

VI.
Závěr

38. S ohledem na výše uvedené a vzhledem k tomu, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, avšak skutkový stav byl ze strany soudu prvního stupně zjištěn správně a je mezi stranami nesporným, má žalobce za to, že jsou dány podmínky ke změně Rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 32 ICm 2338/2017-31 ze dne 31. 1. 2018, a proto žalobce navrhuje, aby odvolací soud rozhodl takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 32 ICm 2338/2017-31 ze dne 31. 1. 2018 se <u>mění</u>

i) ve výroku I. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 5.188.097,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1727047349/0800, na účet žalované č.ú. 000027-5540040217/0100, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobkyni do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 5.188.097,- Kč.

ii) ve výroku II. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 1.872.805,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1686578329/0800 na účet žalované č.ú. 000027-5540040217/0100, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobkyni do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 1.872.805,- Kč.

iii) ve výroku III. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 594.671,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 5647022/0800 na účet žalované č.ú. 000027-5540040217/0100, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobkyni do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 594.671,- Kč.

iv) ve výroku IV. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 515.091,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1650748349/0800 na účet žalované č.ú. 000027-5540040217/0100, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobkyni do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 515.091,- Kč.

v) ve výroku V. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 563.267,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1641387369/0800 na účet žalované č.ú. 000027-5540040217/0100, je vůči věřitelům Dlužníka

neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobkyni do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 563.267,- Kč.

vi) **ve výroku VI. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 155.886,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1641387369/0800 na účet žalované č.ú. 000027-5540040217/0100, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobkyni do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 155.886,- Kč.**

vii) **ve výroku VII. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 2.390.352,- Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1720679319/0800 na účet žalované č.ú. 000027-5540040217/0100, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobkyni do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 2.390.352,- Kč.**

viii) **ve výroku VIII. tak, že se určuje, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 61.366,- Kč dne 24. 8. 2016 z bankovního účtu Dlužníka OKD, a.s., IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 000027-5540040217/0100, je vůči věřitelům Dlužníka neúčinné; žalované se ukládá zaplatit žalobci do majetkové podstaty Dlužníka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 61.366,- Kč.**

ix) **ve výroku IX. tak, že žalovaná je povinna uhradit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku.**

Podáno s úctou

Za **Ing. Lee Loudu**
insolvenčního správce dlužníka OKD, a.s.

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci